

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2012/2.
április

Tények a hitről

Elhiszed ezt?

Nincs erő
a szüléshez

Tények a hitről

David Clayton

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1)

A hit tényeken alapul. Nem lehet igazán hinni valamiben, ami nem valós tény. Az igevers azt mondja, hogy a *hit: valóság*. A valóság létező dolgokat jelent. A hit segítségével az ember képes megragadni már létező valóságokat, akkor is, ha ezek jelenleg még nem mind láthatóak.

Nagyon fontos megértenünk: nem a hit hozza létre a valóságot! A hit csupán csatornát biztosít, melyen keresztül megragadhatjuk a valóságot. Soha ne feledjük, hogy akár hiszünk, akár nem, az a valóság akkor is létezik. Gyakran helytelenül gondolkodunk a hitről, mert félreértjük Jakab következő szavait:

„De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól;” (Jak 1:6-7)

Ez az igevers rávilágít a hit kulcsfontosságú jelentőségére. Azt mondja, ha nincs hitünk, semmit sem kapunk. Hogyan viszonyulunk ehhez? Azt mondjuk: „Isten megköveteli a hitet” – de amikor imádkozunk valamiért, semmi nem történik. Ismét imádkozunk, és ezt mondjuk: „Hinnünk kell!” Próbálunk hinni, újra imádkozunk, és... ismét semmi. Ekkor gyarló emberi lényünkből felfakad a kérdés: „Miért nem válaszolsz?!” Jönnek a kérdések: „Miért olyan kemény az Isten, talán nem is törődik velem? Lehetséges, hogy még mustármagnyi hitem sincs? De különben is, miért nem válaszol Isten az alapján, amim van, mert biztos vagyok benne, hogy egy mustármagnyi azért csak van?!” Azon tipródunk, milyen sokat kér az Úr, magunkat pedig azzal frusztráljuk, mit kell még megtennünk, hogy kegyeibe fogadjon bennünket.

De amint feltesszük azt a kérdést, hogy „Mit követel Isten?“, rögtön egy hamis feltételezéshez nyúlunk, ami Isten hátára van akasztva – ez a tévedés pedig csak akkor foszlik szét, amikor igazán belenézünk Isten arcába.

Gondoljuk meg a következő kérdést: Mit használnánk Istennek, ha a világ minden hitét képesek lennénk felvonultatni? Abszolút semmit. Mi nem tehetjük Istent sem jobbá, sem rosszabbá hitünk által, nem tudunk Számára hasznot hozni sem hitünk, sem hitetlenségünk által. Amikor imádkozunk, vajon Isten leül, hogy méricskélje hitünket, és így szól: „Nem, még nem elég, több hitre van szükséged!” Pedig legtöbbször így gondolkodunk, és ez a téveszme is csak arra mutat rá, hogy még mindig Isten hátát szemléljük.

Helyes hit

Lukács evangéliuma 8. fejezetében olvasunk a vérfolyásos asszonyról, aki megérintette Jézus ruhája szegélyét. Ez egyike azon bibliai történeteknek, melyek sok fejtörést okoztak nekem, mivel néhány felmerülő kérdést nem tudtam megválaszolni. Úgy tűnik, az asszony hite ezt diktálta számára: „Ha csak a ruhája szegélyét megérinthetem, meggyógyulok.” Nem azt tervezte, hogy Jézustól kérje a gyógyulást, és arra sem számított, hogy amikor megérinti Őt, Jézus rá fog jönni. Az asszony gyógyulásra vágyott, de úgy gondolta, nem elkéri Jézustól, hanem „kiveszi” Belőle. Mindezt ráadásul titokban akarta véghezvinni. Ez volt az asszony hite. Úgy hitte, van ott valami számára Jézusban, amit – ha akar – kivehet. Helytelen vagy helyes hite volt? Akármit is felelünk, tény, hogy hite működött! Ha pedig hatékony volt, hogyan lehetett helytelen?

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

Hajnalcsillag

Sőt, vegyük észre, hogy maga Jézus is megdicsérte az asszonyt, és megerősítette hitének helyességében. Először is kijelentette: „Valaki illetett engem...” Honnan tudta ezt? Így szólt: „Észrevettem, hogy erő származék ki tőlem.” Egyszer sem mondta: „Meggyógyítottam az asszonyt.” És ezt sem: „Megjutalmaztam őt hitéért.” Az alapján, amit mondott, úgy kell értelmeznünk a történetet, hogy nem Jézus gyógyította meg az asszonyt, hanem ő maga vette el a gyógyulást! Ezután Jézus így szólt: „A te hited megtartott téged; eredj el békességgel!” Ez egy teljesen új világot tár fel előttünk: Vajon Isten azért vár a cselekvéssel, mert azt figyeli, mikor van már elég hitünk? Vajon Istennek van szüksége a hitünkre ahhoz, hogy cselekedhessen, vagy nekünk van szükségünk a hitre, hogy elvegyük azt, ami már megadatott?

Ne feledjük a kezdeti megállapításunkat: a hit tényeken alapszik! A tények már létező valóságok. Ha valami még nem létezik, akkor még nem igaz, és ezért nem lehet tény. A hit azt veszi el, ami már létezik. Amikor a hitet gyakoroljuk, nem arra kérjük Istent, hogy tegyen meg még valamit, hanem azt ragadjuk meg, amit Ő már megtett. Isten nem méricskéli hitünket: „Majd ha a 75%-ot eléred, az már elég jó lesz...” – vagy – „Még egy kicsit gyúrnod kell a hitre...” Más szóval: Isten már elrendelte a csodát, és megtapasztalása csak azon múlik, mikor nyújtjuk ki érte a hit karját, hogy elvegyük.

Amikor valaki kereszténnyé válik, vajon Isten abban a pillanatban adja meg számára az üdvösséget? Valójában Isten már kétezer évvel ezelőtt, a Golgotán megadta az üdvösséget minden embernek Fiában, Krisztus Jézusban. Az üdvösséget nem kell Istennek minden egyes alkalommal előteremtenie, amikor valaki hisz – ebben a pillanatban csak annyi történik, hogy a már előre elkészített üdvösséget megragadjuk, és hit által elfogadjuk, hogy ez az igazság. Amikor kérleljük az embereket, hogy térjenek Krisztushoz, nem Istent kérleljük, hogy tegyen még valamit, hanem az embereket szólítjuk fel, hogy elhiggyék és hitükkel megragadják az igazságot.

Nem Istennek van tehát szüksége a hitünkre ahhoz, hogy megáldhasson bennünket, hanem nekünk van szükségünk a hitre, hogy megragadhassuk a már rendelkezésünkre bocsájtott áldásokat.

„És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben. Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott.” (Mk 11:22-23)

Ez egy döbbenetes igevers, amit Jézus így vezet fel: „Legyen hitetek Istenben!” Ezután kifejti, ha valakinek van hite Istenben, akkor szólhat egy hegynek, és az engedelmeskedik. Ha parancsszóval szólsz, és szívedben nem kételkedsz, akkor akármit kérhetsz, megkapod!!! Jézus valóban azt várja tőlünk, hogy elhiggyük, és komolyan vegyük e kijelentést?

Lehetséges, hogy valójában nincs is hitünk?

A hit nem az abban való reménység, hogy valami be fog következni. A hit annak **tudása**, hogy a dolog megtörténik. Jó példa erre, amikor reggel ágyamból felkelve a padlóra lépek. Soha fel sem merül bennem a kérdés, vajon a padló elbírja-e a súlyomat, mert tudom, hogy ez így van. Egy másik példa a hitre: amikor felugrom a levegőbe, soha nem merül fel bennem a kérdés, vajon újra földet érek-e még. Ha kételyeim lennének ezzel kapcsolatban, ugrás előtt nagyon komolyan imádkoznék. Noha ez nagyon bugyután hangzik, ha legközelebb egy magas épület vagy sziklaszirt szélén állsz, gondolkozz el, mi kellene ahhoz, hogy a biztonságos földet érésben való hittel le merj ugrani. Akkor talán jobban megérted, miért kell hit olyan egyszerű dolgokhoz is, mint a padlóra való kilépés vagy a levegőbe ugrás. Valójában nagyon erős hitünk van – bizonyos dolgokban –, olyan erős hitünk, hogy még csak bele sem gondolunk, valójában éppen hitet gyakorlunk. Jézus viszont azt mondja, hogy ha ugyanilyen hitünk lenne Istenben, és olyannyira bíznánk jóindulatában, ígéreteiben és képességeiben, hogy szívünkben *semmit sem kételkednénk*, akkor akármit parancsolnánk (az Ő nevében), megtörténne, és a kudarcnak még a lehetősége sem merülne fel!!!

De ki az, aki kételkedés nélkül mer parancsolni egy hegynek, hogy menjen arrébb? Ez képtelen vállalkozásnak tűnik. Ugyanakkor a Bibliában

Hajnalcsillag

olvasunk valakiről, aki egyszer parancsolt a Napnak, hogy álljon meg az égen, és az engedelmesskedett (Józs 10:12,13)! Ez minden bizonnyal sokkal nagyobb kihívás volt, mint egy hegyet odébb parancsolni. Azt gondolom, Isten ezerféle módon legyőzhette volna Izrael ellenségeit, Józsué azonban úgy döntött, a Napnak parancsol, hogy maradjon veszteg, és ezzel felborította a gravitáció, illetve az egész naprendszer finomra hangolt egyensúlyban működő rendszerét. Azon a napon egészen elképesztő jelenségek történtek a fizika világában, Józsuének azonban fogalma sem volt arról, milyen horderejű parancsot adott. Egyszerűen csak kimondta a hit szavait, a világegyetem törvényei pedig alárendelődtek neki! Ilyen döbbenetes hatalom áll rendelkezésükre mindazoknak, akik bíznak Istenben. Amikor igényt formálunk Isten ígéreteire, és **nem kételkedünk**, akkor mindaz, ami Krisztusban már a miénk, tapasztalatunkban is megmutatkozik.

A hitelenség valódi természete

Valójában a hitelenség az igazi keresztény tapasztalat legfőbb ellensége. Ez az egyetlen akadály, ami közöttünk és Isten áldásai között tornyosul. Van egy igevers Máté 25-ben, ami rávilágít a hitelenség valódi természetére:

„Előjövén pedig az is, a ki az egy tálentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, a ki ott is aratsz, a hol nem vetettél, és ott is takarsz, a hol nem vetettél; azért félvén, elmentem és elástam a te tálentomodat a földbe; ímé megvan a mi a tied.” (Mt 25:24-25)

A talentumok jól ismert példázatáról van szó. Egy úr talentumokat adott három szolgájának: egy, kettő és öt talentumot. Az, aki öt, illetve aki kettő talentumot kapott, megduplázta a rá bízott vagyont, és nyereséggel adta vissza urának. Az egy talentumos szolga viszont elásta az övét, mert úgy gondolta, hogy ura „kemény ember”, aki nem bánik tisztességesen másokkal. Mit akart ezzel Jézus kifejezni? Mi volt a gond ezzel a szolgálóval? A probléma abban állt, hogy téves elképzelései voltak uráról, és

e hamis kép miatt végül semmit sem tett szolgálatában.

Ezt magunkra kell vonatkoztatnunk. Sokszor még a fiak sem látják helyesen atyjuk jellemét. A tékozló fiú példázatában azt látjuk, hogy amikor a fiú a hazatérését fontolgatta, csak szolgáson számított. Nem ismerte még atyja szívének igazi természetét, atyja azonban minden gondolkodás nélkül helyreállította fiúságát, visszaadva minden kiváltságát. Az ő szándéka valójában mindig is ez volt, és csak az alkalmat várta, mikor teheti már meg.

Nem az a problémánk, hogy nem fogjuk fel Isten hatalmát. Még a legostobább emberek is tudják, hogy van Isten, és bizonyára mindenható – bármit képes megtenni. Ezt a teremtés csodáiból is megérthetjük. Mindenki tudja, hogy Isten **képes** meggyógyítani a betegeket és feltámasztani a halottakat. A nehézségünk abban áll, hogy legtöbben olyanok vagyunk, mint a tékozló fiú, vagy mint a hűtlen szolga: tévképzeteink vannak Isten hozzánk való viszonyulásáról és valódi jelleméről. Néha még „legjobbainknak” is adódnak olyan gondolatai, hogy Isten irántunk való szeretetének és jóindulatának is vannak korlátai. Ne feledjük: az Édenben az ember rejtőzött el Isten elől, nem pedig fordítva! Isten soha nem tartott távolságot tőlünk: mi tartjuk távol magunkat Tőle. Valójában azért vagyunk képtelenek hozzájutni Isten áldásaihoz, mert téves elképzeléseink vannak hozzánk való viszonyulásáról.

Áldások kezdettől fogva

Kezdetben Isten uralmat adott az embernek a vadak, a madarak és a halak felett – az egész teremtett világ felett, beleértve a mikroszkopikus élőlényeket is. Ez az uralom azt jelentette, hogy az ember hatalommal tudott parancsolni, az uralma alatt álló dolgok pedig engedelmeskedtek szavának. (Ez tulajdonképpen az uralom lényege.) Ezt az uralmat Ádám Sátánnak adta át, amikor alávetette magát a kígyónak és elveinek. Ezért nevezte Jézus Sátánt e világ fejedelmének. 1Jn 3:8-ban azonban azt olvassuk, Jézus azért jött, hogy „*az ördög munkáit lerontsa*”. Az ördög

Hajnalcsillag

munkái – melyek lerontásáért Jézus jött – magukban foglalják a bűn műveit: nemcsak az erkölcsi értelemben vett bűnöket, hanem a bűn természetére gyakorolt hatását is. Sátán e világ isteneként kitanulta, hogyan tudja a mikroorganizmusokat úgy manipulálni, hogy azok betegséget, szenvedést és halált okozzanak. Ezért tanítja a Biblia, hogy a járványok és a betegségek szintén Sátán munkái. Vizsgáljuk meg a következő esetet:

„Felele azért néki az Úr; és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizennyolcz esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon?” (Lk 13:15-16)

Itt azt látjuk, hogy ez az asszony már 18 éve görnyedten járt betegsége miatt. Figyelemre méltó azonban Jézus diagnózisa: úgy beszélt róla, mint *„kit a Sátán megkötözött ímé tizennyolcz esztendeje”*. Jézus egyértelművé tette, hogy ez a betegség Sátán *megkötözésének* eredménye. Szolgálat elején hasonló kijelentést tett:

„Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdesse, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat,” (Lk 4:18)

Ő nem csak azért jött, hogy bűnbocsánatot adjon, és erőt biztosítson számunkra a bűnök legyőzéséhez. Azért is jött, hogy leprásokat gyógyítson, ördögöket űzzön, visszaadja a vakok látását, a sántákat járóképessé tegye. Amikor tanítványait kiküldte, nekik is ezt mondta:

„Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10:8)

Jézus azért jött, hogy letaszítsa Sátánt a trónjáról, és megalapítsa Isten királyságát.

A kulcs: a hit

Ádám és Éva vesztesége nem merült ki abban, hogy elveszítették hitüket:

„Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettől arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét.”
(1Móz 3:17-18)

Az első emberpár elveszítette a tökéletes környezetet, amivel Isten vette őket körül, és attól fogva fájdalom, betegség és egy olyan eldeformált természeti környezet lett osztályrészük, ami inkább szenvedést, mint örömet jelentett számukra. Vajon Isten vezette be ezeket a körülményeket a Földön? Vajon ő kezdte el szándékosan megrontani a teremtett világot úgy, hogy a dolgok így alakuljanak a Földön? Nem, Sátán volt ezek szerzője, ám még valamit meg kell értenünk. Sátán létrehozta királyságát ezen a bolygón, melynek legfőbb alapelve a kétely. Nem is annyira az Isten erejében és képességeiben, hanem sokkal inkább a jóindulatában való kételkedés. Amikor Sátán fellázadt Isten ellen a mennyben, nem Isten képességeit vagy erejét kérdőjelezte meg, hanem azt, hogy jóindulattal van-e teremtményei iránt. Amikor Ádámhoz és Évához járult a kertben, ezt hazudta nekik: „Isten nem a legjobbat akarja nektek.” Soha nem kételkedtek Isten erejében, hiszen tudták, hogy Ő a Teremtőjük; Sátánnak azonban sikerült elérnie, hogy kétségbe vonják Isten irántuk való jóindulatát. Kezdték bizalmatlanná válni Vele kapcsolatban. Ez Sátán királyságának alapelve: Isten iránt való bizalmatlanság. Jakab pedig egyértelműen megmondja, mi ennek a következménye: *„Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól;”* (Jak 1:6-7)

Mindezekből az tűnik ki, hogy Isten királyságában a hit tud hozzáférni Isten javaihoz. Amikor Ádám és Éva a kertben voltak, Isten minden gazdagsága megillette őket: uralmat kaptak az egész bolygó felett. Amikor elveszítették ezt az uralmat, akkor valójában mit veszítettek el? Miért kezdett a világ átalakulni és eltorzulni? Azért, mert bolygónk olyan helyé

Hajnalcsillag

vált, ahol többé már nem az Istenben való bizalom volt a legfőbb alapelv. Az iránta való bizalmatlanság elválasztotta őket Isten jelenlététől, és amikor hitetlenségük által kizárták Őt életükből, az őket körülvevő légkör is változni kezdett. Ezért énekelte az angyali kar Betlehem egén a Messiás születésekor e győzelmi himnuszt:

„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” (Lk 2:14)

A lényeg tehát: Ahol az Istenbe vetett igazi hit újra fellángol az ember szívében, azt a hatalmat is visszaállítja, amit Isten kezdetben Ádámnak adott. Amikor ismét Istenben bízunk, az ember újra uralmat kap az egész bolygó felett. Nem Isten vonta vissza ezt a hatalmat, hanem az ember taszította el magától hitetlenségével. Mivel nem bízott többé Istenben, hitetlen állapotában nem volt már képes az állatoknak és az elemeknek parancsolni, mert a hitetlenség birodalmában Isten áldásai száműzetésben vannak. Mivel Sátán birodalmából száműzve vannak Isten áldásai, nincs eszközünk, hogy megragadjuk őket. Bár ezek az áldások mindenütt nagy bőségben vesznek körül mindenkit, ha nincs hitünk, számunkra hozzáférhetetlenek. Sátán birodalmának alapelve tehát a hitetlenség, Isten királyságának alapelve pedig a hit.

Maga Jézus mondta, hogy ha igazán hiszünk Istenben, akkor a bolygó minden eleme engedelmeskedik nekünk – még a hegynek is parancsolhatunk, hogy mozduljon el! Ezért parancsolhatott Jézus a viharak, hogy csendesedjen le, ezért parancsolhatott Józsué a Napnak, hogy álljon meg az égen, ezért szólhatott Jézus a fügefához, hogy az kiszáradjon stb. Ha igazi hitünk van, a teljes bolygó uralmunk alatt áll. Isten minden áldása miénk már, és bátran elvehetjük, amikor csak szükségünk van rá.

Azonban Jézus napjaiban is sokan voltak, akik minden nap körülötte tolongtak, amint egyik helyről a másikra ment. Nem mindenki kapott viszont közülük gyógyulást, csak azok, akik hittel érintették Őt, és felismerték az Úr kegyelmét és a Benne rejlő erőt – csak ők nyerték el az áhított gyógyulást. Nyújtsuk ki mi is a hit karját, és értsük meg: nem mi

várunk az Úrra, hanem Isten vár mireánk! Csakis úgy nyerhetjük el az áldásokat, ha gyakoroljuk hitünket mindabban, ami már megadatott nekünk, bízunk Isten jóindulatában, és felismerjük annak a kegyelemnek és irgalomnak a szépségét, ami Jézus Krisztus arcán tündököl.

Túl sok időt töltöttünk már azzal, hogy azért esedezzünk Isten előtt, amit már megadott! Itt az ideje, hogy végre higgyünk is!

Elhiszed ezt?

Az ABSZOLÚT bizonyosság alapja imádságban:

„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van. Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.” (1Jn 5:13-15, ÚPF)

Először: Az Ő akarata szerint kérünk.

Másodszor: Tudjuk, hogy meghallgat minket.

Harmadszor: Ha tudjuk, hogy meghallgat minket, akkor azt is tudjuk, hogy MÁR MEGKAPTUK, amit kértünk.

Nincs erő a szüléshez

David Clayton

„És mondának néki: Ezt mondja Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak és káromlásnak napja; mert a fiak a szülésre jutottak, de nincs erő a szüléshez.” (2Kir 19:3)

Ez a vers az utóbbi időben erősen foglalkoztatott. Ezékiás különös szavai akkor hangzottak el, amikor Asszíria Izraelt fenyegette. A pogány uralkodó istenkáromló levelet küldött neki, amelyben megüzente, semmi értelme Jahve segítségében bízni, hiszen a többi nép istenei sem voltak képesek kimenteni őket Asszíria kezéből, s ezt a zsidók Istene sem tudja megtenni.

Ezékiás tudta, hogy Jahve kész a szabadításra, és senki nem állhat ellene hatalmának. A válságban azonban átérezte saját hitetlenségét és az akadályok nagyságát, amelyek a folytonos megalkuvás és hitehagyás következtében falként magasodtak Isten és népe között. Szorultságában küldte e rejtélyes üzenetet Ézsaiásnak. Eljött az idő, hogy valami történjen (a gyerekek megszülessenek). Elérkezett az idő, hogy Isten kinyilatkoztassa hatalmát és megszabadítsa népét. Mi volna magától értetődőbb, minthogy az Úr a nyomorúság idején népe védelmére kel és megszabadítja őket? Ezékiás kijelentésének második része szerint azonban valami gátolta Isten művét. Hiányzott a szüléshez szükséges erő!

A király szokatlan módon öntötte szavakba a valós helyzetet. De még így is egyértelmű, mit szeretett volna ezzel a különös felkiáltással kifejezésre juttatni: „Uram, mi tudjuk, mire vagy képes, tudjuk, mit akarsz tenni, de hiányzik belőlünk a bizalom irántad, nem vagyunk olyan mély kapcsolatban veled, hogy nagy nyomorúságunk idején megragadjuk erődöt!” Elküldött tehát Ézsaiás prófétához, akinek volt elegendő hite, s így a nép nevében kapcsolatba léphetett Istennel.

Isten szava szilárd talapzat

Miközben az elmúlt évek eseményein elmélkedtem, ez az ige idéződött fel előttem. Őszinte keresztények nem vetik el Isten szavát. Ha Ő kinyilatkoztatja igazságát és akaratát, elfogadjuk és elhatározzuk, hogy a szerint élünk, függetlenül a következményektől. Ez a fajta odaszánás pedig oda vezetett, hogy sokunkat kizártak a gyülekezetekből, közösségekből; rossz hírűvé váltunk, s egykori testvéreink nem fogadnak bennünket szívesen. Ez azonban nem tántoríthatott el minket, hiszen az igazsághoz való hűség életünk legfontosabb kötelessége, és abbéli elhatározásunkban, hogy minden áron hűek maradunk Istenhez, még a halált is készek lennénk vállalni.

Amikor Isten kinyilatkoztatta nekünk az istenségéről szóló tényeket, átadtuk magunkat az igazságnak és elhatároztuk, hogy mindezt hisszük és tanítjuk, s elfogadjuk a következményeket. Amikor Isten kinyilatkoztatta számunkra, mi az Ő igazi egyháza, ismét elhatároztuk, hogy gyakorlatban is megéljük ezt. Mindig ez történt Isten népe körében és így is kell lennie. Ha Isten szól, nem tehetünk mást, mint hogy elfogadjuk szavát és életünket hozzá igazítjuk.

Szükség a válságban

Ezért foglalkoztat annyira Ezékiás kijelentése. Teljesen nyilvánvaló, hogy a történelem egyik rendkívül fontos fordulópontjához érkeztünk. Minden valószínűség szerint a küzdelem borzalmas időszakába jutottunk, és átéljük a legnagyobb nyomorúságot, amit az emberiség valaha is látott. Mire van leginkább szüksége Isten népének ebben az időben? Az Úr minden őszinte gyermeke tudja a választ. Az ige ezt mondja:

„Mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr; és dicsősége rajtad megláttatik.” (Ésa 60:2)

Legnagyobb szükségletünk Isten ezen növekvő dicsőségének megtapasztalása. Másképp fogalmazva szükségünk van a Szent Lélek

Hajnalcsillag

pünkösdinél is nagyobb mértékű kiáradására, mégpedig ma. A Biblia tele van erre vonatkozó ígéretekkel. Sőt, nemcsak ígéretekkel látunk, hanem a valóságot is, mert az egyház már megkapta ezt az ajándékot, és Isten Lelke a vég idejéig népével marad. Ez tény; ez Isten ígéje.

Mentegetőzések

Ha a Lélek ajándékairól van szó, megfigyelhető, hogy némely keresztények ezer okot felsorolnak, miért nem kaphatjuk meg ma is ezeket. Mentetőkéséseikkal és akadályhegyeikkal azt próbálják bizonygatni, hogy Istennek ma nem áll szándékában ugyanúgy megnyilatkozni, ahogyan pünkösdkor és utána tette. A gond ezzel csupán annyi, hogy senki nem tudja e kijelentéseket a Bibliából alátámasztani. Annak indoklása és mentetőkése, miért nem nyerhetjük el ma is pünkösdi mértékben a Lélek ajándékait és erejét, ugyanolyan értelmetlen és nem biblikus, mint azok mentetőkéseik és érveik, akik a Szentháromság-tant akarják a Bibliával igazolni. Olyan mesterkéltek és gyengék az érvek az igazság bizonyítékainak hatalmas felhőjéhez képest, hogy csak arra tudunk gondolni, vagy valami különös vakság lepte meg azokat, akik ezt a tévedést vallják, vagy tudatosan és hazug módon megtagadják az igazságot.

Mit mond a Biblia a Lélek keresztségről és ajándékairól? Melyik őszinte bibliakutató állíthatja, hogy Isten mostani népének már nem kíván adni ezekből? Ha kizárólag a Szentírás vezetésére hagyatkozánk Isten és az Ő akaratának megismerésében, akkor a Lélek keresztségére és a hozzákapcsolódó ajándékokra vágyozzánk a legjobban ezen a világon.

Válsághelyzet

Csak hogy van itt egy lényeges tényező. Valamennyi igazság, amire eddig igent mondtunk, alapvetően értelemmel felfogható igazság. Elméleteket fogadtunk el és elismertük, hogy a bizonyítékok ezeket támasztják alá. Eddig nem volt szükségünk arra, hogy látható, érzékelhető módon érintkezzünk a természetfeletttel – legalábbis nem úgy, hogy ezt

kézzelfogható bizonyítékok is igazolják. Lehetséges, hogy válaszuk pusztán egy közönséges emberi reakció volt, csak mert tetszetős gondolatokat hallottunk! Ezért foglalkoztat oly nagyon Ezékiás kiáltása. Most itt a válsághelyzet, amikor az elmélet valósággá lehet! Végre egy olyan bibliai igazsághoz érkeztünk, amiben van valami, amit nem tudunk mímelni, vagy saját eszközeinkkel, szemináriumainkkal, görög és héber tanulmányainkkal, érvekkel és vitákkal létrehozni. Végre eljutunk egy olyan tiszta bibliai valósághoz, amely kizárólag az Istennel való igazi kapcsolat révén élhető meg. Most „*a fiak a szülésre jutottak*”. De mit tapasztalunk életünkben? Azt, hogy „*nincs erő a szüléshez*”.

Éreztem a félelmet, a tartózkodást és az ellenségességet e bibliai tanítással szemben. Néhányan kiszaladnának a világból, és Isten szavát addig csürnék-csavarnák, míg más jelentést nem nyer, mint amit valójában – egészen nyilvánvalóan – kifejez. Ez egy tragédia, és szomorúsággal tölt el, amikor olyan keresztényeket látok, akik így viszonyulnak Isten szavához. Ha felismerjük, hogy nélkülözzük az Úr dicsőségét, akkor először gyakoroljunk szigorú önvizsgálatot, ne pedig az Úr szavát forgassuk ki! Kedves Testvérek, nézzünk szembe a valósággal: Az igazi probléma, hogy hiányzik a szüléshez szükséges erő. Az idő elérkezett, Isten kész, az ígérek világosak és bizonyosak. Mi vagyunk azok, akiknek nehézséget jelent elhinni Isten szavát. Ez az igazi probléma. Ugyanakkor ez a nehézség korántsem váratlan, és leküzdéséhez Isten kész segítséget adni; de ehhez fel kell ismernünk az akadály mibenlétét, és fel kell hagynunk Isten szavának kiforgatásával, amivel csak saját erőtlenségünket és gyengeségünket mentgettük.

Képesek vagyunk hinni?

„Bizony, bizony mondom néktek: ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! És szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meg lesz néki, amit mondott. Azért mondom néktek: Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.” (Mk 11:23-24)

Hajnalcsillag

Ez elképesztő! Vajon Jézus komolyan gondolta e szavakat? Merhetünk hinni ebben az ígéletben? Természetesen Jézus komolyan beszélt. Istent mindig készségesen tiszteljük ajkunkkal, de az az igazság, hogy azt a hatalmat és erőt, amelyet Jézus oly egyértelműen megígért, egyáltalán nem ismerjük. Ehelyett ezzel mentegetjük és rejtegetjük hiányosságunkat: „Ma Isten nem akar ilyen módon megnyilvánulni.”

Howard Williams testvérünk szokott mesélni arról az asszonyról, aki elhatározta, hogy próbára teszi Jézusnak ezt az ígéletét. A háza egy nagy hegyre nézett, amely a nap legnagyobb részében elzárta előle a fényt. Egyik este a hegyre mutatott és a következő szavakat mondta: „Hegy, parancsolom neked, hogy menj onnan!” Azután lefeküdt, várva a reggelt. Másnap korán kiment a ház elé és rápillantott a hegyre, amely még mindig ugyanott állt. Erre így szólt: „Tudtam, hogy úgyse történik meg!” Bár mosolygunk a történet hallatán és valamennyi jogos indokot elsoroljuk, amelyek miatt Isten nem teljesíthet egy effajta kérést, de az asszony hozzáállása és reakciója jellemzően ugyanaz, mint a miénk, ha Isten Lelkének népe általi megnyilvánulásáról van szó. Mindig készek vagyunk saját alkalmatlanságunk miatt Istent hibáztatni.

Ismerjük el, nehézséget jelent számunkra tökéletes hitet gyakorolni. Valljuk be, oly sokáig éltünk laodíceai közönyben és langyosságban, hogy nehezünkre esik másfajta tapasztalatra szert tenni. Lássuk be, éppen ebben rejlik a kihívás! Az őszinteség és egyenesség számára mindig van remény. Isten megáldja az őszinteséget, de azzal a vaksággal nem tud mit kezdeni, amely a valósággal való szembesülés előtt abba a kényelmes öncsalásba menekül, hogy részünkről minden rendben van, és biztosan Isten az, aki a menny legnagyobb erőforrását megtagadja tőlünk.

Félelmetes zűrzavar

Az egész adventizmus tragikus állapotban leledzik. A peremre szorult, kizárt vagy kivált csoportok hitehagyással vádolják az „anyaegyházat”. Elesett állapotának bizonyítékeként mutatnak rá arra, hogy nem hajlandó elfogadni az igazságot, illetve közeledik az elbukott egyházakhoz és azok

tanaihoz. Természetesen e vádak között rengeteg a fanatikus túlkapás és a tévtanítás is.

Néhányan megszállott rabjai annak az elképzelésnek, hogy Isten, illetve Jézus személyes nevét úgy kell kiejtenünk, ahogyan ők: Jahuwah, Jahweh, Jehashua, Jeshua stb. Mások azt hiszik, hogy a régi zsidó ünnepkör még mindig érvényben van és a meghatározott időpontokban nekünk is meg kell tartanunk őket. Megint mások ahhoz az elképzeléshez ragaszkodnak, hogy a korunknak szóló igazság az, miszerint Isten nem öl és sohasem volt aktív részese egyetlen ember halálának sem. Egy másik csoport szerint az igazi üzenet nem más, mint hogy a hetednapí szombat a hold állásától függően minden hónapban más napra esik.

A mi csoportunk pedig azt vallja, veszedelmes tévtanítás Istent a Szentháromsággal azonosítani, és azt feltételezni, hogy Ő három személyből áll. Hisszük, hogy ennek a tannak káros hatásai vannak személyes keresztény tapasztalatunkra, és a megváltási terv értelmezésére. Hitünk szerint Jézus Krisztus Isten valóságos, Egyszülött Fia, a Szent Lélek pedig az Atya Isten tulajdon élete, jelenléte és ereje, nem pedig egy önálló, harmadik személy. Úgy gondolom, nem túlzás azt mondani, hogy mi és mindazok, akik ezt az elképzelést vallják, ugyancsak belekeveredtünk ebbe a zűrzavaros csetepatéba.

Ráadásul vannak még alternatív szervezetek, mint a Hetednapí Adventista Reformmozgalom két ága, és a Dávidiánusok (Pásztorbot), összes szakadár csoportjukkal együtt, akik mind azt állítják magukról, hogy ők Isten egyetlen, legitim és igaz egyháza a bolygón, mivel az anyaegyház elbukott és Isten elvetette őket.

Az egyetlen megoldás

Mindenek fényében hatalmas bátorság kell ahhoz, hogy megmaradjunk a hetednapí adventizmus áramában. Igazság szerint csupán egyetlen úton lehet e zűrzavarból kitalálni; Urunk már nagyon rég megmondta, hogyan:

Hajnalcsillag

„De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és megjelenti néktek.” (Jn 16:13)

A Lélek ajándékainak újbóli megnyilvánulása a keresztények között az egyetlen valós reménység arra nézve, hogy e zűrzavar valaha is feloldódjon közöttünk. Némelyeket ez a zavar olyannyira kiábrándított, hogy egyetlen lehetséges megoldásnak az anyaegyházban maradást tekintik, minden megalkuvás és visszaesés ellenére, és bíznak abban, hogy a szervezet egy napon valamiképp megvilágosodik majd, még ha most minden jel ellenkező irányba mutat is. Jézus azonban igazat mondott. Ha mindannyian egyenként a Lélek birtokában vagyunk, akkor Ő elvezet minket minden igazságra.

Az egész kereszténység körében, de leginkább az adventizmuson belül tapasztalható zűrzavar kizárólagos oka, hogy sokkal jobban bízunk képzettségünkben, intellektusunkban, a görög és héber konkordanciákban, tehetséges szónokainkban, mint a szívünkben élő, valóságos Krisztus jelenlétében. Egyedül a Lélek az, amely elvezet minket minden igazságra, de megelégszünk azzal, hogy nélküle haladunk előre, vagy megcsaljuk magunkat, és úgy gondoljuk, birtokoljuk a lelki ajándékokat, miközben az életünkben ennek legcsekélyebb bizonyítéka sem látszik. Isten ígéje szerint a Lélek ajándékai azzal a nyomós indokkal adattak a gyülekezetnek, hogy egységre vezessenek minket. Hiába reménykedünk tehát, hogy valaha, másfajta alapon igazi, tartós egység létrejöhet!

„A ki leszállott, ugyanaz, a ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön. És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangyelistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesbbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Ef 4:10-13)

Némelyek megpróbálták a kereszténységet emberi szervezetek vagy intézmények segítségével egyesíteni. Mások egyes szónokok vagy bizonyos tanok köré gyűltek. De ezek nem Isten eszközei! Amire Isten őszinte gyermekeinek valóban szüksége van, az a Lélek keresztsége!

Ma, amikor bizonyítékok tömkelege utal arra, hogy minden dolgok vége elérkezett, Isten őszinte gyermekeinek szíve ég a vágytól, hogy az Úr népe egyesüljön, és Isten dicsősége soha nem látott mértékben felragyogjon rajtuk és betöltse az egész Földet. Lássuk be, ez csak akkor válhat valóra, ha mindnyájan teljes szívünkből vágyakozunk a Lélek keresztségére. Ezért meg kell értenünk Istennek a Lélek ajándékaira vonatkozó ígéreteit, le kell tennünk félelmeinket mindazzal kapcsolatban, ami elvárásainktól eltér, és meg kell elégednünk azzal, hogy tökéletesen alávetjük magunkat Isten akaratának, bármilyen különösek vagy váratlanok is legyenek útjai. Egyetlen kérdésünk ez legyen csupán: „Valóban ezt tanítja a Biblia?”

Isten segítsen, hogy engedjük magunkat Igéje által, ne pedig emberi hagyományok és téveszmék által vezetni!

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>